

วันสูญเสียบิดาที่เป็นที่รัก

พันเอกสรรเพชร พานิช

R15016

กระผมพันเอกสรรเพชร พานิช เป็นบุตรชายคนโตของคุณพ่อ พลตรีวีรสันต์ พานิช จำได้ว่าในวันอังคารที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๒ เป็นวันที่กระผมไปเบิกยาจากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้ามาให้คุณแม่ (นางไพฑูรย์ พานิช) เพื่อรักษาโรคข้อกระดูก เนื่องจากยาที่คุณแม่รับประทานหมด เมื่อได้รับยาจากโรงพยาบาลแล้ว ก็เป็นเวลา ๑๑.๓๐ น. กระผมก็นำยาไปมอบให้คุณแม่ที่บ้านฝั่งธนบุรี เลขที่ ๑๒ ซอยพญาไม้ ถนนพญาไม้ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ เมื่อกระผมไปถึงบ้าน คุณแม่กำลังนอนอยู่ในห้องนอน และขณะที่กระผมย่างเท้าขึ้นบ้านก็พบคุณพ่อ (พลตรีวีรสันต์ พานิช) กำลังรับประทานอาหารกลางวันอยู่ที่โต๊ะทานข้าวในบ้าน ซึ่งกระผมมองดูคุณพ่อก็มีความรู้สึกว่าคุณพ่อทานอาหารกลางวันได้มากเป็นพิเศษ และพูดกับกระผมว่า “กบรู้หรือไม่ว่าท่านเจ้าคุณวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี หมายถึงพระราชสุทธินิพนธ์มงคล ได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีแล้ว ทราบมาจากคุณเทียนชัย ภูมิพัฒน์ (หมายถึงบุคคลที่หล่อหลอมพ่อดำ) เพราะหลวงปู่วัดอัมพวันน้อยธรรมนิสระบบอก” กระผมจึงได้ถามความรู้สึกของคุณพ่อว่าตอนนี้เป็นอย่างไร ท่านก็ได้ตอบว่า รู้สึกดีใจที่ได้รับทราบข่าวนี้ และท่านก็หันหน้ากลับมาถามผมว่า กบมีความรู้สึกอย่างไร กระผมก็ตอบท่านว่ารู้สึกดีใจมากครับ คุณพ่อยังตอบมาอีกว่าดีใจเช่นเดียวกัน เมื่อพูดคุยกันเสร็จ กระผมเห็นว่าเวลาใกล้จะบ่ายโมงแล้วต้องกลับไปทำงานที่ สปช.ทหาร ตอนเย็นกระผมก็ไปรับภริยาและลูก ๆ ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ตอนเย็นต้องพาลูกสาว (เด็กหญิงเพ็ญจันทร์ พานิช) ไปพบแพทย์ที่คลินิกผาติเวช เนื่องจากตัวร้อนและมีไข้ ทำให้ต้องพาไปที่คลินิكدังกล่าว ซึ่งอยู่ในซอยตรงข้ามสถานีตำรวจบางซื่อ เมื่อเสร็จจากการรักษา ก็พาลูกสาวกลับบ้าน

ที่บางเขน เลขที่ ๒๙๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ถนนวิภาวดีรังสิต ตำบลลาดยาว เขต จตุจักร กรุงเทพฯ ถึงบ้านเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ น. ถึงบ้านเพียงชั่วขณะก็มีโทรศัพท์ ดังขึ้นมา เด็กรับใช้ชื่อเตี้ยก็ไปรับโทรศัพท์บอกว่า ญาติโทรมาบอกธุระสำคัญด่วนมาก พอไปรับโทรศัพท์ทราบว่าเป็นน้องตุ้ม (กมลศิริ อิศรางกูร ณ อยุธยา) เป็นน้องสะใภ้ โทรมาบอกให้รีบไปโรงพยาบาลรามาริบดี บอกว่าคุณพ่อไม่รู้สึกตัวแล้ว และบอกว่า น้องเหม่ม (พันตรีหญิงพิณทิพย์ พานิช) เป็นผู้นำตัวคุณพ่อส่งโรงพยาบาลรามาริบดี ถึงโรงพยาบาลรามาริบดีเป็นเวลา ๒๐.๓๐ น. คุณพ่อก็เริ่มมีอาการจะหมดสติแล้ว น้องเหม่มจึงบอกคุณพ่อว่าถึงโรงพยาบาลแล้ว คุณพ่อก็พยักหน้ารับรู้แล้วก็พุบหน้า ลงเนินไป ทางเจ้าหน้าที่ห้องฉุกเฉินก็รีบนำท่านไปทำการปั๊มหัวใจ ส่วนตัวผม โทรศัพท์ทางไกลหาหลวงลุงจรัญ แจ้งให้ทราบ หลวงลุงได้บอกว่าจะแม่เมตตาให้ ขอให้โชคดีไม่ต้องเป็นห่วง ภาระผมจึงรีบเดินทางมาโรงพยาบาลรามาริบดี ก็ทราบว่า ได้รับการช่วยเหลือและส่งไปที่ชั้น ๙ ห้อง **CCU** แล้ว จึงได้ติดตามไปเยี่ยมอาการ คุณพ่อ ก็เห็นนายแพทย์สันต์ หัตถิรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือและรักษาพร้อมด้วย คณะแพทย์อีกหลายคน อีกทั้งมีญาติผู้ใหญ่ฝ่ายของภรรยาที่เป็นแพทย์หญิงมาร่วม ดูแลด้วยคือ ศาสตราจารย์ แพทย์หญิง ภัทรพร อิศรางกูร ณ อยุธยา มาคอย ช่วยเหลือและให้กำลังใจตลอดเวลาตั้งแต่ ๒๐.๓๐ น. แต่ด้วยคุณพ่อก็มีอายุมาก การ ทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจก็เต้นอ่อนลง ทางคณะแพทย์จึงต้องปั๊มหัวใจอีกครั้งเป็น เวลาถึง ๒ ชั่วโมง ส่วนตัวภรรยาเองก็ป่วยเป็นโรคทอนซิลอักเสบ อยู่ที่ห้อง **CCU** นานไม่ได้ กลัวจะนำเชื้อโรคไปติดคุณพ่อ จึงขอลับบ้านก่อนเวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น.

พอภรรยาผมกลับถึงบ้านบางเขน ยังไม่ทันหายเหนื่อย น้องชายก็โทรศัพท์ไปหา ภรรยาที่บ้านและบอกว่า คุณพ่อเสียชีวิตแล้วนะ ภาระผมรู้สึกว่ารุนในใจมาก จึง โทรศัพท์ไปหาหลวงลุงจรัญ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี อีกครั้ง เพื่อแจ้งข่าวให้หลวงลุง ทราบ ท่านได้กรุณารับสายโทรศัพท์เอง และบอกว่าทราบแล้ว คุณพ่อไปดีไม่ต้อง เป็นห่วง ในช่วงเวลานั้นดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยมาที่ห้องนอนของท่านซึ่งอยู่

ชั้นล่าง คล้าย ๆ จะมาบอกว่าคุณพ่อของกระผมคือ พลตรีวิสันต์ พานิช ได้เสียชีวิตแล้ว กระผมไทราบจากเด็กรับใช้ชื่อเตี้ยเป็นคนบอก เพราะกลืนตัวคุณแม่เต็มห้องนอนและแรงมาก กระผมจึงเข้าไปกราบท่านในห้องนอนและขอฝากช่วยดูแลคุณพ่อกระผมด้วย ในคืนนั้นน้องชาย (พันตำรวจเอกอลงกต พานิช) และน้องสาว (พันตรีหญิงพิณทิพย์ พานิช) เดินทางกลับจากโรงพยาบาลรามาริบัติไปบ้านที่ฝั่งธนบุรี ๑๒ ถนนพญาไม้ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ เพื่อไปบอกให้คุณแม่ทราบ และเตรียมชุดที่จะให้คุณพ่อใส่เป็นครั้งสุดท้าย กระผมและครอบครัวเตรียมการตั้งบำเพ็ญกุศลศพของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช ที่วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพฯ ในวันรุ่งขึ้นคือวันพุธที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๒ และเริ่มรดน้ำศพเวลา ๑๖.๐๐ น. และจะมีการพระราชทานน้ำหลวงอาบศพในเวลา ๑๗.๐๐ น. น้องชายก็ได้ประสานกับกระผมว่าจะตั้งสวดอภิธรรมศพคุณพ่อกี่วัน และพระราชทานเพลิงศพเมื่อไร กระผมเลยตอบไปว่าให้สอบถามคุณแม่และทราบจากน้องชายว่า คุณแม่บอกว่าแล้วแต่น้องชาย แต่ให้ถามพี่กบก่อนหมายถึงตัวกระผม กระผมจึงให้แนวทางว่าควรตั้งสวดอภิธรรมศพ ๗ วัน ถ้าเสร็จแล้วก็ขอพระราชทานเพลิงศพเลยจะได้กำหนดวันได้ถูกต้อง น้องชายเป็นผู้ทำหนังสือถวายบังคมลงถึงแก่อนิจกรรมแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งทรงทราบและกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมในการพระราชทานเพลิงศพ และดำเนินการเรื่องต่าง ๆ ตามที่ญาติของพลตรีวิสันต์ พานิช มีความประสงค์ทุกประการ ดังนั้นงานศพของคุณพ่อจึงได้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๔-๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ และวันพุธที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ เป็นวันพระราชทานเพลิงศพ

ในวันแรกคือวันพุธที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๒ กระผมได้รับความกรุณาจากคุณอา ซึ่งเป็นญาติพี่น้องกับคุณพ่อ คือ พลเอกสัมพันธ์ บุญญานันต์ ผอ.สงป กท. เป็นประธานในพิธีพระราชทานน้ำหลวงอาบศพคุณพ่อ กระผมขอขอบพระคุณคุณอาอ้วนที่เคารพไว้ ณ โอกาสนี้ อย่างสุดซึ้งและจริงใจ อีกทั้งท่านยังให้เกียรติมาเป็นประธานในพิธีสวดพระอภิธรรมศพคุณพ่ออีกด้วย ๑ คืน ในวันอาทิตย์ที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๒

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโกศแปดเหลี่ยม ฉัตรเบญจาตั้งประดับ ปี่ กลองชนะ ประโคมเวลาพระราชทานน้ำหลวงอาบศพ มีพระพิธีธรรมสวดพระอภิธรรมเวลากลางคืน กำหนด ๓ คืน ในวันที่ ๔-๕-๖ สิงหาคม ๒๕๔๒ สำหรับวันที่ ๗-๘-๙ และ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ เป็นของญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ของคุณพ่อ

ในวันสุดท้ายเป็นวันพระราชทานเพลิงศพคุณพ่อพลตรีวิวัฒน์ พานิช ได้รับความกรุณาจากคุณอา เพื่อนรักและสนิทของคุณพ่อคือ พลเอกบรรจบ บุณนาค อดีตรมว.กท. อดีต เสธ.ทหาร, อดีต เสธ.ทบ. และอดีตวุฒิสมาชิก ได้ให้เกียรติกับกระผมและครอบครัวช่วยเป็นประธานในพิธีพระราชทานเพลิงศพของคุณพ่อ พลตรีวิวัฒน์ พานิช ในวันพุธที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๖.๓๐ น. กระผมและครอบครัวขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้อย่างสุดซึ้งและจริงใจครับ

อนึ่งเมื่อวันพุธที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๒ เวลา ๑๓.๐๐ น. กระผมได้มีโอกาสได้พบกับอาจารย์ชาวลิต สุไลมานดี ซึ่งสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนบางประกอกพิทยาคม ถนนสุขสวัสดิ์ กทม. และเป็นนิสิตปริญญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ ดร.วลัย พานิช ภริยาของกระผม (อาจารย์ชาวลิต ท่านเป็นผู้มีความสามารถพิเศษในการสัมผัสเรื่องวิญญาณได้) ซึ่งกระผมกำลังจะรับภริยา (ดร.วลัย พานิช) และลูก ๆ เพื่อเตรียมเดินทางไปรดน้ำศพคุณพ่อ (พลตรีวิวัฒน์ พานิช) กระผมได้มีโอกาสพบกับอาจารย์ชาวลิต เวลา ๑๔.๓๐ น. ในเวลาดังกล่าวนั้นว่าศพคุณพ่อได้เดินทางมาถึงวัดโสมนัส เขตป้อมปราบ กรุงเทพมหานคร และมาอยู่ที่ศาลาฯ แล้วตั้งแต่เวลา ๑๔.๐๐ น. อาจารย์ชาวลิตบอกกับกระผมว่า วันรดน้ำศพคุณพ่อวันนี้ ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อย อารุณี ได้มาร่วมในงานด้วย และดวงวิญญาณคุณพ่อ พลตรีวิวัฒน์ พานิช ได้มานั่งดูร่างที่ไร้วิญญาณที่ศาลา ท่านได้กล่าวว่า น่าจะบอกให้ทราบก่อนว่าจะต้องจากโลกนี้ไป แต่อีกอย่างดวงวิญญาณคุณพ่อก็ไม่เสียใจแต่ประการใด

ครั้นได้เวลา ๑๗.๐๐ น. ทำพิธีพระราชทานน้ำหลวงอาบศพคุณพ่อ พลตรี วสันต์ พานิช โดย พล.อ.สัมพันธ์ บุญญานันต์ ผอ.สงป.กท. เป็นประธานในพิธี เมื่อเสร็จพิธีก็เป็นเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. กระทบได้ขอตัวจากคุณแม่ไพฑูรย์ พานิช และญาติ ๆ ไปทำธุระและนำลูก ๆ ไปส่งบ้าน ก่อนจะกลับมาฟังพระสวดพระอภิธรรมศพคุณพ่ออีกครั้ง กระทบออกจากวัดโสมนัสตรงไปที่ห้างเดอะมอลล์งามวงศ์วาน เพื่อไปรับคืนสอสีจำนวน ๒ กล่อง เนื่องจากได้สั่งจองไว้ก่อนที่คุณพ่อจะถึงแก่อนิจกรรม เมื่อถึงห้างเดอะมอลล์งามวงศ์วาน กระทบไม่ได้สั่งให้ทุกคนอยู่ในรถยนต์ที่ลานจอดรถ ชั้น 4A ห้ามไปไหน กระทบเดินไปที่ร้านขายเครื่องเขียน เมื่อเดินไปปรากฏว่ากลิ่นหอมเหมือนกลิ่นน้ำอบไทยติดตามกระทบไปด้วย กระทบก็ทราบได้ทันทีว่าคุณพ่อคงตามมาดูว่า กระทบจะไปที่ไหน ทำอะไร และเมื่อเสร็จจากรับของที่แผนกเครื่องเขียนของห้างเดอะมอลล์งามวงศ์วานแล้ว จึงเดินกลับมาที่จอดรถเพื่อที่จะพาลูก ๆ กลับบ้านก่อน เพราะมีสอบวันรุ่งขึ้น กลัวจะดูหนังสือไม่ทัน เมื่อถึงบ้านบางเขนก็นำลูก ๆ ของกระทบขึ้นบ้าน ส่วนกระทบและภริยามิธุระต้องทำอีกเล็กน้อย จึงรีบเดินทางกลับไปฟังพระสวดพระอภิธรรมศพคุณพ่อที่วัดโสมนัสทันที เมื่อเสร็จงานสวดพระอภิธรรมศพคุณพ่อคืนแรก กระทบและภริยาเดินทางกลับบ้านบางเขนทันที เมื่อเข้าประตูบ้านทั้งภริยาและตัวกระทบได้กลิ่นธูปที่บ้าน ตรงบริเวณห้องรับประทานอาหารชั้นล่าง ทำให้ขนลุกขึ้นตามตัวทันที กลิ่นธูปนี้กระทบเกิดความสงสัย เมื่อพบกับอาจารย์เชาวลิต สุไลมานดี ภายหลังทราบว่าดวงวิญญาณของคุณพ่อจะมีกลิ่น ๒ กลิ่น คือ เป็นกลิ่นธูปหอม หรือ กลิ่นหอมคล้าย ๆ น้ำอบไทย แต่ไม่ใช่ทีเดียวจะมีความหอมไปทางน้ำอบของอินเดีย

ในช่วงสวดพระอภิธรรมศพของคุณพ่อวันที่ ๔-๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ ดวงวิญญาณคุณพ่อได้มาดูแลให้ความปลอดภัยแก่ลูกและหลาน ๆ ที่บ้านบางเขนตลอดเวลา จนถึงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา เวลา ๐๓.๐๐ น. กระทบได้ฝันเห็นเป็นภาพนิมิต ฝันเห็นความเป็นอยู่ของคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช ว่าอยู่ที่ใด ได้ปรากฏเห็นชัดว่าได้มีบ้านเรือนในโลกแห่งวิญญาณแล้วเป็นบ้านชั้นเดียว อยู่ระหว่าง

เมรุของวัดอัมพวัน กับปลายศาลาใหญ่ของวัดอัมพวัน กระผมได้ตรวจดูภายในบ้าน
ของคุณพ่อ ได้เห็นตู้เย็นที่ถวายเป็นถวายหลวงปู่จรัญ พระราชสุทธินิพนมมงคล เมื่อประมาณ
ปี ๒๕๐๘ มีแต่ฝุ่นจับเต็มไปหมด ไม่มีอะไรในตู้เย็นเลยและได้เดินไปดูคุณพ่อพบว่า
เห็นคุณพ่อกำลังอยู่ในห้องพระ กำลังจัดโต๊ะบูชาในบ้านของท่าน แสดงว่าดวง
วิญญาณของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช ได้ตัดความอาลัยอาวรณ์จากโลกมนุษย์ได้แล้ว
ที่เป็นเช่นนี้เพราะหลวงปู่จรัญ ได้ให้ความช่วยเหลือให้เข้ากรรมฐาน และเมื่อวันศุกร์
ที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๒ หลวงปู่จรัญได้มอบหมายคุณเสนอ ผู้รับใช้ใกล้ชิดของหลวง
ปู่ให้โทรไปหาที่บ้านพลตรีวิสันต์ พานิช ที่ฝั่งธนบุรีว่า ในวันเสาร์ที่ ๗ สิงหาคม
๒๕๔๒ หลวงปู่จรัญ พระราชสุทธินิพนมมงคล (จรัญ จิตตมโม) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน
และเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี จะเดินทางมาเยี่ยมสตรีระสังขารของพลตรีวิสันต์ พานิช ที่
ศาลา ๙ วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร เวลา ๑๕.๐๐ น. ขอให้เจ้าภาพทุกคนรอ
รับ และเมื่อท่านหลวงปู่จรัญมาถึง คำแรกที่ท่านได้กล่าวกับญาติว่า ได้รับปากกับ
ดวงวิญญาณของพลตรีวิสันต์ พานิช ว่าจะมาเยี่ยมในวันนี้ และดวงวิญญาณของคุณ
พ่อไม่ได้มาที่นี่ ท่านยังกล่าวอีกว่าคุณพ่อไปดีไปเป็นเทพแล้ว ในวันพระวันพุธที่ ๑๑
สิงหาคม ๒๕๔๒ จะให้ดวงวิญญาณของ พลตรีวิสันต์ พานิช เข้ากรรมฐานเพราะเมื่อ
ตอนมีชีวิตอยู่ปฏิบัติน้อย พอตอนนี้หลวงปู่จรัญเลยให้เข้ากรรมฐาน ซึ่งยังมีเวลาอีก
มาก

หลวงปู่จรัญ ท่านได้กล่าวว่า พลตรีวิสันต์ พานิช ไม่ได้ทำกรรมอะไรมีแต่
ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก ช่วยญาติพี่น้อง เป็นคนมีน้ำใจ มีความกตัญญูกตเวทีต่อ
บิดาและมารดา และมีพระคุณ อีกทั้งเมื่ออดีตชาติเกิดในสมัยกรุงศรีอยุธยา ยังมา
สร้างโบสถ์ที่วัดอัมพวันแห่งนี้ และเมื่อชาตินี้คุณพ่อก็ยังมาช่วยสร้างโบสถ์ที่วัดอัมพ
วันอีก

หลวงปู่จรัญได้เล่าต่อไปอีกว่า ในวันอังคารที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๒ จิตของพล
ตรีวิสันต์ พานิช ได้ดับลง ดวงวิญญาณได้เดินทางไปวัดอัมพวัน ไปหาหลวงปู่จรัญ
และพูดถึงเรื่องเก่า ๆ ในอดีต/ความหลังในสมัยก่อน ตั้งแต่รับราชการที่ศูนย์การทหาร

ปีนใหญ่ จ.ลพบุรี และแต่งกายชุดทหาร ชั้นยศ พันเอก หลวงลุงจรัญทราบได้ทันทีว่า พลตรีวสันต์ พานิช ได้หมดอายุขัยไปแล้ว และเสียชีวิตแล้ว ความจริงในวันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา ที่ท่านเดินทางมาเยี่ยมหลวงลุงจรัญและถวายเทียนเข้าพรรษาในวันนั้นก็หมดอายุขัยไปแล้ว ถ้าวันนั้นหลวงลุงจรัญไม่ตั้งเวลาให้เข้าในการเดินทางกลับกรุงเทพฯ แล้วรถยนต์ก็จะคว่ำตายทั้งคัน ประกอบกับที่มาในวันนี้คุณพ่อต้องการจะแนะนำคุณวันชัย เอื้อนิธิรัตน์ ให้รู้จักกับหลวงลุงจรัญ เพื่อมากราบขอบคุณในความกรุณาที่ท่านได้ช่วยเหลือลูกชายได้เข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหาร ทั้ง ๆ ที่ติดสำรองอันดับ ๕ ซึ่งเดินทางมาจากกรุงเทพฯ แต่ต้องแวะเยี่ยมลูกสาวที่มหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม เสร็จภาระหน้าที่แล้วก็จะมากับคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ที่วัดอัมพวัน ตามที่ได้นัดกันไว้ก่อนเวลา ๑๑.๐๐ น. ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ที่หลวงลุงได้ช่วยคือ ดิ่งให้คุณวันชัยฯ หลงทางไปวัดอัมพวันไม่ถูก ทำให้ต้องเสียเวลา ไปถึงวัดอัมพวันเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. ดังนั้น คุณพ่อจึงออกเดินทางกลับกรุงเทพฯ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. นับว่าหลวงลุงจรัญ มีบุญคุณกับกระผมและครอบครัว สุดท้ายจะหาสิ่งใดเปรียบได้ ส่วนตัวกระผมท่านหลวงลุงจรัญได้กรุณาเมตตาช่วย ตั้งแต่ปี ๒๕๒๐ ในกรณีที่เกิดรถคว่ำและรอดชีวิต ซึ่งได้ลงในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘ และเล่มที่ ๘ พิเศษ หากผู้อ่านท่านใดต้องการทราบรายละเอียด กรุณาหาอ่านได้ที่ร้านขายหนังสือวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ดังนั้นกระผมจึงนับว่าได้ช่วยชีวิตมา ๒ ครั้งแล้ว นับเป็นความกรุณาของหลวงลุงจรัญต่อกระผมและครอบครัวอย่างมาก

หลวงลุงจรัญได้ให้ความกรุณาเดินทางมาในงานศพของคุณพ่อ พลตรีวสันต์ พานิช ในวันเสาร์ที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา ทำให้กระผมและครอบครัวตื่นตันใจ ปลื้มใจในเมตตาของท่าน จึงได้ปรึกษาการลอยอังคารของคุณพ่อว่า คุณพ่อมีความผูกพันที่วัดอัมพวันและผูกพันกับหลวงลุงจรัญมาก กระผมและครอบครัวจึงขออนุญาตนำเอาอังคารมาลอยที่แม่น้ำหน้าวัดอัมพวัน หลวงลุงจรัญทราบและไม่ว่าอะไร พอในวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ กระผมจึงได้โทรสารไปขอความเมตตาหลวง

ลุงจรัญให้ช่วยส่งคุณสมประสงค์ ให้ช่วยหาเรือจ้าง ๑ ลำ สำหรับลอยอังคารคุณพ่อ ในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๐.๐๐ - ๑๒.๐๐ น. เมื่อถึงวันเวลาดังกล่าวทุกอย่างก็ราบรื่นด้วยดี ไปถึงวัดอัมพวันบริเวณท่าน้ำหน้าวัดเวลา ๑๑.๑๐ น. กระทบได้มองไปที่ศาลาท่าน้ำหน้าวัดอัมพวัน เห็นลุงแก่คนหนึ่งนั่งรออยู่จึงสอบถามว่า เป็นเจ้าของเรือลำนี้ใช่หรือไม่สำหรับไปลอยอังคาร ลุงตอบว่าใช่แล้ว และได้จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ๑๔๐ บาท กระทบจึงอุ้มอัฐิของคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ลงไปที่ท่าน้ำหน้าวัดอัมพวัน เพื่อลงเรือพร้อมกับน้องชายคือพันตำรวจเอกอลงกต พานิช (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น พันตำรวจเอกทิวต์ อิศรางกูร ณ อยุธยา) เมื่อเรือจ้างได้พาไปถึงกลางแม่น้ำแล้ว น้องชายเป็นผู้ตั้งจิตอธิษฐานโดยยกอัฐิของคุณพ่อขึ้นเหนือศีรษะว่า ลูกขอฝากอัฐิคุณพ่อพลตรีวสันต์ พานิช ไว้กับแม่พระคงคา ขอให้คุณพ่อมีความร่มเย็นเป็นสุข เสร็จแล้วน้องชายก็นึกคำต่อไปไม่ได้ กระทบจึงต่อให้เกิดความสมบูรณ์ว่า เมื่อคุณพ่อมีความร่มเย็นเป็นสุขแล้ว ขอให้ลูกมีความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต รับราชการและมีโชคลาภ พอจบคำพูดของกระทบ ก็ดำเนินการลอยดอกไม้ ดอกมะลิ ในน้ำ เสร็จแล้วน้องชายก็นำอัฐิของคุณพ่อลงสู่แม่น้ำตามประเพณี ลุงที่พายเรือก็หันเรือกลับเข้าสู่ท่าน้ำหน้าวัดอัมพวัน กระทบและคุณแม่ ไพฑูรย์ พันตำรวจเอกอลงกต พันตรีหญิงพิณทิพย์ พานิช ได้ขึ้นไปกราบหลวงลุงจรัญที่กุฏิของท่าน หลวงลุงจรัญได้กล่าวเพียงคำเดียวว่า ไม่ต้องเป็นห่วงคุณพ่อเขาไปได้แล้ว คุณแม่ก็น้อมถวายปัจจัยเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ พลตรีวสันต์ พานิช

สิ่งที่กระทบเขียนมาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง หากมีเนื้อหาสาระยาวไปบ้าง ขอ น้อมอภัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย แต่เพื่อเป็นเกียรติครั้งสุดท้ายของ พลตรีวสันต์ พานิช ผู้ที่เคยเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อจรัญรุ่นแรก ๆ และเคยได้ช่วยเหลือวัดอัมพวันมาในอดีตจนถึงวาระสุดท้ายของท่าน กระทบขออนุญาตสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงให้ทราบดังนี้

เหตุการณ์ที่ ๑ เกิดขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ วันนี้คุณน้ำสุธิ และภริยา ไม่ได้ไปร่วมงานสวดอภิธรรมศพคุณพ่อ เนื่องจากไม่มีใครเฝ้าบ้านจึงต้อง

เสียดสละเฝ้าน้ำบ้านให้อีก ๒ หลังของคุณแม่ไพฑูริย์ พานิช และของนาวาเอกหญิง สุมะนา อิศรางกูรฯ คุณน้ำสุธีชอบนั่งเล่นตรงระเบียงหน้าบ้านเสมอ เพราะสามารถมองเห็นได้ทุกทาง พอเวลาประมาณ ๑๙.๓๐ น. คุณน้ำสุธีก็ยังนั่งเล่นตรงระเบียงหน้าบ้านเหมือนเดิม ทันใดนั้นก็เกิดเหตุการณ์ขึ้น โดยดวงวิญญาณคุณพ่อได้สาธยายใส่คุณน้ำสุธี และคุณน้ำสุธีก็ทราบว่าเป็นดวงวิญญาณของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช ที่บรรดาญาติ ๆ เรียกกันเป็นชื่อเล่นว่า คุณแม่นั้น มาทักท้วงแล้ว คุณน้ำสุธีจึงได้กล่าวพูดลอย ๆ ขึ้นไปว่า คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงคุณหนู (คุณแม่ไพฑูริย์ พานิช) และหลาน (พต.หญิง พิณทิพย์ พานิช) จะดูแลให้ และหากมีสิ่งใดจะช่วยเหลือได้ก็จะทำทันที พอพูดจบคุณน้ำสุธี ก็เดินไปที่ห้องทานข้าว ไปนั่งทานข้าวกับภริยากัน ๒ คน ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช กำลังอาบน้ำในห้องน้ำข้างล่าง และมีเสียงกระแอม เสียงดังมาก ทำให้คุณน้ำสุธีและภริยาได้ยินเสียงเหมือนกัน และจำได้ว่าเป็นเสียงคุณพ่อแน่นอน

เหตุการณ์ที่ ๒ เกิดขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๑๐.๔๕ น. กระผมและครอบครัวได้นำอัฐิของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช จากวัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร ไปบรรจุในเจดีย์ที่วัดประยูรวงศาวาส เสร็จเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. จึงเดินทางมาทำพิธีลอยอังคารที่ทำน่าน้ำหน้าวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ก่อนจะมาถึงวัดอัมพวันประมาณ ๓ กม. กลิ่นอัฐิคุณพ่อก็กลิ่นหอมขึ้นมาจากกล่องที่กระผมกอดไว้ กระผมทราบได้ทันทีว่าคุณพ่อคงจะเตือนว่าใกล้จะถึงวัดอัมพวันแล้วนะ กระผมจึงตั้งจิตอธิษฐานในใจว่า คุณพ่อครับกระผมทราบแล้วว่าใกล้จะถึงวัดอัมพวัน และขอให้กลิ่นหอมของคุณพ่อลงไปในกลุ่มก่อน ประเดี๋ยวจะทำให้คนที่อยู่ในรถยนต์แตกตื่น พอกล่าวอธิษฐาน กลิ่นดังกล่าวก็หายไปในกลุ่ม

สาเหตุที่กระผมและครอบครัวนำอัฐิของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช มาลอยที่แม่น้ำหน้าวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ด้วยจากคำบอกเล่าของหลวงลุงจรัญที่ผ่านมาในอดีต สมัยที่กระผมเป็นเด็กนักเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒ ประมาณปี ๒๕๐๘ ได้มีโอกาสมาอยู่กับคุณพ่อที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี เมื่อคราวปิดภาคเรียน ก็

ได้มีโอกาสไปกราบหลวงลุงจรัญ วัดอัมพวัน ท่านได้เล่าให้ฟังว่าวัดอัมพวันเป็นวัดที่อยู่มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา มีหลักฐานที่มั่นคงอยู่ในตู้พระไตรปิฎก (พ.ศ. ๒๒๐๐) และอีกตู้หนึ่ง (พ.ศ. ๒๓๑๐) รวมสองตู้พระไตรปิฎกรุ่นเก่า แบบเก่า ลายรดน้ำ ลายรามเกียรติ์ สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อยของโบราณ สืบเนื่องมาจนบัดนี้ภายในอุโบสถมีหลักฐาน มีเอกสารและวัตถุยืนยันว่าเป็นของเก่า เมื่อโบสถ์ชำรุดทรุดโทรมและพังลงไป จึงได้รื้อออกมาพบศิลาจารึกแจ้งชัด มีสตางค์เงินอยู่ในอุโบสถ ๘ ปีบ และจารึกผู้สร้างโบสถ์เป็นภาษาจีนว่า กิมเหลียง กิมจือ (หมายถึง นายห้าง ทองย้อย ชโลธร พันเอก วสันต์ พานิช และนายห้างสมเจตน์ วัฒนะสินธุ์) เป็นผู้ร่วมสร้างโบสถ์วัดอัมพวันในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นคนจีน ๓ คน

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ในสมัยนั้น ผู้ศึกษาธรรมะและเยี่ยมหลวงลุงจรัญมีไม่มาก จึงสามารถเล่าประวัติวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ได้อย่างละเอียด ท่านจึงได้เล่าต่อว่า สมัยก่อนนั้นมีเรือกำปั่นมาจอดหน้าวัดอัมพวัน มีฝรั่งมาทำการค้ากับสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ณ เมืองละโว้แห่งลพบุรีนั้น และก็มีฝรั่งชาติฮอลันดา ได้นำเรือกำปั่นร่วมกับคนจีนมาจอดหน้าวัดนี้ โดยท่านเจ้าอาวาส มีนามปรากฏชัดอีก ขอประทานอนุญาตกล่าวในจารึกว่า “พระครูญาณสังวร มีอายุพรรษาถึง ๙๙ พรรษา ที่จารึกไว้ในอุโบสถเมื่อสมัยนั้น คนจีน ๓ คน จึงมีจิตศรัทธาเลื่อมใสต่อท่านพระครูญาณสังวร ที่วัดอัมพวัน จึงได้สร้างโบสถ์เป็นทรงจีนและคล้ายทรงไทย มีเครื่องลายครามมากมาย ติดช่อฟ้าหน้าบรรณ กระจ่างกระจุกไว้ในโรงอุโบสถ มีหยกข้อมือของจีน มีม้าวิ่ง ๙ ตัว เพชรนิลจินดามากมาย มีสตางค์เงิน ๘ ปีบ เนื่องจากโบสถ์เก่าได้ผ่านมาหลายสมัย หลายร้อยปี จึงมีการชำรุดทรุดโทรม เทพยาฟ้าดิน จึงดลบันดาลให้คนเก่าที่สร้างโบสถ์ในสมัยนั้นกลับมาสร้างโบสถ์ให้ใหม่ โดยได้กำหนดวันเวลามาพบกันที่วัดอัมพวัน เวลาประมาณ ๙.๐๐ น. โดยมาทั้ง ๓ ท่านและมีได้นัดหมายกัน มีชื่อ ดังนี้คือ (๑) คุณทองย้อย ชโลธร (๒) พันเอกวสันต์ พานิช (๓) นายห้างสมเจตน์ จะมาเป็นผู้ดำเนินการสร้างอุโบสถ ณ วัดอัมพวัน ตามที่นิมิตของหลวงลุงจรัญ โดยใช้เวลา ๑ ปี ๑๖ วัน และความฝันที่เทพนิมิตเป็นความจริง โดยสิ้นทุนทรัพย์จำนวนน้อย ไม่มี

การเคี้ยวร้อนแก่ประชาชน และพระราชทรัพย์แต่ประการใด เสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ และต่อมาก็ได้รับการยกย่องจากทางราชการให้เป็นวัดพัฒนาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๓ นับว่าเป็นวัดที่ตั้งใจให้ประชาชนทำในสิ่งที่ดีงาม ประพฤติตนเป็นคนดี นับว่าคุณพ่อของกระผมได้มีส่วนเป็นอย่างมากในการดำเนินการรุ่นแรก และเป็นคนรุ่นเก่าที่บุกเบิกวัดอัมพวัน ในสมัยแรกและมีส่วนสร้างโบสถ์วัดอัมพวันอีกด้วย ซึ่งผมจำได้เสมอ เพราะผมต้องติดตามคุณพ่อมากราบหลวงลุงจรัญทุกคราวที่ผมมีภาคเรียนการศึกษาแต่ละครั้ง

เหตุการณ์ที่ ๓ วันเสาร์ที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ ผมได้เดินทางไปใส่บาตรถวายภัตตาหารพระสงฆ์ที่บริเวณหน้าวัดเชิงหวาย เขตเตาปูน เพื่ออุทิศผลบุญให้กับคุณพ่อ และคุณแม่ทองย้อย อารุณี เมื่อเสร็จการใส่บาตรแล้วก็เดินทางกลับที่บ้านบางเขน เมื่อขึ้นบันไดบ้านก็พบสิ่งที่ไม่คาดคิด คือ ได้กลิ่นหอมคล้ายดอกมะลิและน้ำอบไทย ผมจึงมั่นใจอย่างแน่นอนว่าเป็นดวงวิญญาณคุณพ่อแน่นอน เพราะกลิ่นไม่เหมือนคุณแม่ทองย้อย อารุณี และได้ให้เด็กเตี้ยขึ้นไปพิสูจน์กลิ่นว่ากลิ่นหอมจริงหรือไม่ เด็กรับใช้ชื่อเตี้ยยืนยันว่ากลิ่นหอมจริง เป็นของคุณปู่แน่นอน เพราะกระผมไม่ใช้น้ำหอมฉีดตัวเลย นับว่าการทำบุญตอนเช้าได้ถึงคุณพ่อแล้ว

เหตุการณ์ที่ ๔ เกิดขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ เวลา ๐๙.๐๐ น. คุณน้ำสุธี อิศรางกูรฯ ก็ได้พาลูกน้องมาช่วยตัดต้นมะม่วงให้กับบ้านคุณแม่ไพฑูรย์พานิช (พี่สาว) ต้นมะม่วงดังกล่าวตายวันเวลาเดียวกับคุณพ่อเสียชีวิต สาเหตุต้องตัดมะม่วงนี้เพราะจะโค่นลงมาทับสายไฟแรงสูงที่ต่อจากเสาไฟฟ้าเข้าบ้านคุณแม่ไพฑูรย์พานิช และอาจทำให้รั้วบ้านพังเสียหายและสระบัวแตกตามมาภายหลังได้ ขณะที่คุณน้ำสุธีให้ลูกน้องดำเนินการตัดต้นมะม่วงอยู่นั้น ดวงวิญญาณคุณพ่อ พลตรีวีรสันต์พานิช ได้วิดิน้ำที่สระบัวสาดคุณน้ำสุธีอีกครั้ง คุณน้ำสุธีก็ทราบได้ทันทีว่าคุณพ่อ พลตรีวีรสันต์ พานิช ได้มาล้อเล่น จึงพูดว่า “คุณแม่ขออนุญาตตัดต้นมะม่วงนะ จะตัดให้เพราะมันจะล้มเข้าบ้าน และจะทำให้เกิดอันตรายกับสายไฟแรงสูงได้” คุณน้ำสุธีก็ให้ลูกน้องตัดลงมาที่ละท่อน คุณแม่ไพฑูรย์ พานิช ก็ลงบันไดไปดูที่น้ำสุธีให้ลูกน้องตัด

อยู่ พอยื่นดูสักพักก็ใหญ่คุณแม่ไพฑูรย์ ฟานิช ก็ได้เดินกลับเพราะได้กลิ่นธูป (กลิ่นคุณพ่อ) เดินตามคุณแม่ขึ้นบ้าน คุณแม่ได้กลิ่นธูปก็ร้องให้จึงรีบเดินกลับขึ้นบ้านไป

ช่วงที่จะตัดต้นมะม่วงถึงส่วนลำต้นและกิ่งที่ใหญ่ของลำต้นมะม่วงที่อาจจะล้มลงมาโดนสายไฟที่ต่อจากเสาไฟฟ้าที่พาดเข้าตัวบ้านขาดก็ได้ หรือโดยกำแพงรั้วบ้านให้พังได้ หรืออาจจะโดนสวะบัวที่อยู่ติดกับต้นมะม่วงต้นนี้ให้แตกได้ เหตุการณ์ไม่อาจจะเดาได้เลย ไม่มีความแน่นอน คุณน้ำสุธี ก็เลยพูดลอย ๆ ว่า “คุณแม่ช่วยคุ้มครองคนตัดด้วยนะ ให้ตัดต้นมะม่วงนี้ได้สำเร็จและปลอดภัย” ทันใดนั้นลำต้นและกิ่งที่ใหญ่ที่คิดว่าจะเกิดอุปสรรคต่าง ๆ นานา ก็ล้มลงสู่พื้นดินโดยเรียบร้อยและคนตัดก็ปลอดภัย “นับว่าดวงวิญญานคุณพ่อได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี” คุณน้ำสุธี อิศรางกูร ณ อยุธยา กล่าวในที่สุด เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เล่ามาทั้งหมดนี้ ขอรับรองว่าเกิดขึ้นจริง หากผู้ใดอ่านมีข้อสงสัย กรุณาสอบถามได้โทรศัพท์ ๘๖๓-๓๓๒๘ คุณน้ำสุธี อิศรางกูร ณ อยุธยา ได้ตลอดเวลา

เหตุการณ์ที่ ๕ วันเสาร์ที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๒ กระทบมีความประสงค์ที่จะไปร่วมถวายภัตตาหารเพลที่วัดอัมพวัน เนื่องจากกระทบเห็นว่าใกล้จะครบวันลอยอังคารของคุณพ่อพลตรีวิวัฒน์ ฟานิช ครบ ๑ เดือน เพื่อระลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ เมื่อครั้งยังมีชีวิต ท่านผลักดันสั่งสอนอบรมให้กระทบสามารถมีโอกาสเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหาร และจบนายร้อย จปร. ได้ก็เพราะการสั่งสอนอบรมของท่าน เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณท่าน แสดงถึงความกตัญญูกตเวทิต่อคุณพ่อที่ท่านห่วงใยกระทบตลอดมา กระทบจึงบวชพระที่วัดอัมพวันในปี ๒๕๒๔ สาเหตุที่ทำบุญในครั้งนี้อีกประการหนึ่ง คือ กระทบได้ฝันในวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๒ เวลา ๐๓.๐๐ น. เห็นคุณพ่อบ้านอยู่แล้วเป็นบ้านชั้นเดียว อยู่หน้าวัดอัมพวัน อยู่ระหว่างเมรุกับศาลาใหญ่ และยังสามารถเห็นตู้เย็นที่คุณพ่อถวายให้หลวงลุงจรัญตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๐๘ กระทบก็ไปเปิดตู้เย็นดู พบว่าไม่มีอะไรเลยมีแต่ความว่างเปล่า ก็แสดงว่าในครั้งที่ถวายตู้เย็นนั้นคงจะลืมที่จะใส่น้ำดื่ม น้ำส้ม น้ำผลไม้ต่าง ๆ และยังไม่ได้เสียบปลั๊กไฟพร้อมใช้งาน ภาพนิมิตดังกล่าวบังเกิดในจิตใจ กระทบต้องการจะรื้อนำภัตตาหารมาถวาย

พระสงฆ์ และน้ำดื่ม และน้ำผลไม้ ตลอดจนแก่น้ำดื่มด้วย จึงได้เขียนจดหมายกราบ
นมัสการหลวงลุงจรัญในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๒ โดยขอความสะดวกผ่านทางคุณ
สมประสงค์ ให้ช่วยซื้อปลาช่อนที่ทอดขายหน้าโรงครัวของวัดอัมพวันมาให้ ๕
กิโลกรัม ต่อมาต้องปรับเป็น ๑๐ กิโลกรัม เนื่องจากจะถวายพระในพรรษาไม่ครบทุก
องค์ ส่วนตัวกระผมก็เตรียมข้าวสุกมาใส่โถข้าวพระ เตรียมน้ำดื่มมาถวายพระ ๑๒
ขวด ขวดละ ๑.๕ ลิตร น้ำผลไม้ ๔ ชนิด ๔ ขวด แก้วน้ำ ๒ ใบ มาจากบ้าน

กระผมต้องเดินทางไปเพียงคนเดียว เพราะคุณแม่ปวดขาไปไม่ไหว ให้น้องสาว
อยู่ดูแล ส่วนภริยาของกระผมก็ติดงานรับส่งลูกสาวที่โรงเรียนสาธิตฯ ผมจึงไปปรับญาติ
พี่น้องร่วมเดินทางด้วยอีก ๑ คน ชื่อ พันตรี วชิร วรรณบุญณ์ อจ.รร.สพ.ทบ ช่วย
ราชการ กกพ.สพ.ทบ. และออกเดินทางจากบ้านพักของกรมสรรพาวุธทหารบก เวลา
๐๗.๐๐ น. กระผมมุ่งตรงไปซื้อปลาเผา โดยวิ่งมาตามถนนสายเอเชีย กรุงเทพ-
สิงห์บุรี มาถึงทางแยกเข้าจังหวัดอ่างทอง ก็ชิดซ้ายเลี้ยวไปทางลัดเข้าจังหวัดลพบุรี
ไปบ้านเจ้าปลุก เพื่อไปซื้อปลาที่คุณพ่อชอบ กระผมซื้อปลาเผาจำนวน ๕ ตัว ต้มยำ
ปลาช่อนอีก ๕ ชุด ชุดละ ๔๐ บาท เพื่อนำไปร่วมทำบุญในครั้งนี้ ถึงวัดอัมพวันเป็น
เวลา ๐๙.๓๐ น. ก็จอดรถด้านกำแพงติดกับโรงเรียนวัดอัมพวันเก่า กระผมเดินผ่าน
ซุ้มประตูวัดอัมพวัน พร้อมกับ พันตรีวชิร ผ่านเข้าซุ้มประตูวัดอัมพวันพร้อมกัน ก็
พบว่าได้กลิ่นหอมที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อนในชีวิต ซึ่งรุนแรงมากคล้าย ๆ กลิ่นน้ำหอม
ของอินเดีย กระผมจึงพูดว่า “ชื่นใจ” ส่วนพันตรี วชิร บอกว่า “นี่คุณลุง (หมายถึงคุณ
พ่อ พลตรีวิสันต์ พานิช) มารับหน้าประตูวัด กระผมก็เลยบอกว่ากระผมขอเชิญคุณ
พ่อไปทำบุญร่วมกัน” กระผมได้นำปลาเผา ต้มยำปลาช่อนไปถวายพระที่อยู่บนหอ
ฉัน และกระผมก็นำข้าวสุกไปใส่ไว้ในโถใส่ข้าวของพระจนหมด และก็ต้องรีบกลับไป
กุฏิหลวงลุงจรัญเพื่อถวายน้ำดื่ม น้ำผลไม้ตลอดจนแก้วน้ำ ๒ ใบ ไปถวายสังฆทานแต่
หลวงลุงจรัญเป็นที่เรียบร้อย ท่านให้พรเสร็จ กระผมก็เดินทางไปถวายสังฆทานที่
พระสงฆ์บนหอฉันเป็นพิธีการ เมื่อเสร็จก็ไปกรวดน้ำอุทิศผลบุญให้พ่อ พลตรีวิสันต์
พานิช เรียบร้อยเป็นเวลา ๑๑.๐๐ น. พระสงฆ์เริ่มเตรียมมารับภัตตาหารเพล กระผม

ก็กลับมาหาหลวงลุงจรัญอีกครั้ง นั่งคอยอยู่พักหนึ่งคาดว่าท่านคงยังไม่ลงมาข้างล่าง ก็เลยต้องเดินไปไหว้พระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในวัดอัมพวัน ผมเดินไปกุฏิหลวงลุงจรัญอีกครั้ง เพื่อไหว้และอธิษฐานจิตถึงท่าน ก็พบหลานชายหลวงลุงจรัญบอกว่า “ท่านคงไม่ลง เพราะเมื่อคืนนอนดึก สอนอบรมปฏิบัติธรรมผู้ปฏิบัติหลายร้อยคนจากภาคอีสาน” กระทบจึงเดินไปร้ายกัวยเดี่ยว ร้านหลานคุณพืงลักษณ์ ตอนเวลาประมาณ ๑๑.๑๐ น. เมื่อรับประทานเสร็จเป็นเวลา ๑๑.๓๐ น. ก็จะเดินขึ้นรถเดินทางกลับกรุงเทพฯ ก็พบว่า มีผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาบุคลิกดีมาขอเงิน ๑๐ บาทเพื่อไปทานข้าว กระทบพิจารณาแล้วเห็นว่ามาแปลก อาจจะมีการลอบใจจากเบื้องบนแน่ว่ามีใจบุญจริงหรือ ถ้าใจบุญต้องมีจิตใจทำทาน กระทบจึงมอบเงินให้ไป ๒๐ บาท และอวยพรให้ทานอาหารให้มีความสุข กระทบก็ขึ้นรถยนต์จะกลับกรุงเทพฯ สายตาก็ดูกระจกหลังดูผู้ชายคนนั้น พบว่า หายไปทางทิศใดก็ไม่รู้ กระทบจึงออกเดินทาง เวลา ๑๑.๓๐ น. เป็นเวลาที่พระอาทิตย์ทำมุมตั้งฉากกับโลก จะร้อนที่สุด แต่เมื่อกระทบขึ้นรถยนต์ ส่วนตัวบนถนนสายเอเชียจากวัดอัมพวัน-กรุงเทพฯ ระยะทาง ๑๓๐ กม.นั้น ไม่มีแดดตลอดทางเลย เหมือนมีใครมาบังแดดไม่ให้ร้อน ทางโค้งสะดวก ไม่ค่อยจะมีรถวิ่งเลย กระทบไปถึงสนามบินดอนเมือง-กรุงเทพฯ เป็นเวลา ๑๓.๐๕ น. นับว่าในเหตุการณ์นี้ นามหัสจรรย์ ในการเดินทางครั้งนี้

เหตุการณ์ที่ ๖ เข้ามีตัวจันทร์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๒ เวลา ๐๔.๐๐ - ๐๔.๔๕ น. กระทบได้เกิดนิมิตฝันเห็นคุณพ่ออยู่ที่บ้านฝั่งธนบุรี อยู่หน้าห้องพระกำลังฉีกใบทะเบียนการสมรสของท่านเลขที่ ๑๑๑/๒๑๕๓ ลง ๑๘ พฤษภาคม ๒๔๙๓ ต่อหน้าคุณแม่ไพฑูรย์ ฟานิช ซึ่งกลับจากการอาบน้ำเสร็จว่าเราเลิกกัน เราตายไปแล้ว ควรที่ต้องอยู่คนละทาง เมื่อคุณพ่อพูดจบก็นำใบทะเบียนการสมรสที่ฉีกอย่างละเอียด เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไปวางไว้ที่หน้าโต๊ะหมู่บูชา

สรุป ตามที่หลวงลุงจรัญได้กรุณาให้ความเมตตากับกระทบและครอบครัวในเรื่องการนำดวงวิญญาณของคุณพ่อ พลตรีวิสันต์ ฟานิช ไปปฏิบัติธรรมเมื่อวันพระที่

๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมาได้ประสบความสำเร็จ คุณพ่อสามารถปฏิบัติธรรมได้
บรรลุเป้าหมาย จนได้กลายเป็นเทพแล้วนั้น ใช้เวลาเพียง ๓๔ วัน

สุดท้ายนี้ กระผมขอถือโอกาสอำนวยพรในวันคล้ายวันเกิดหลวงลุงจรัญ ที่จะ
เวียนมาบรรจบครบรอบในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ นี้ ขออำนาจบารมีพระสยามเท
วาริราช และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้โปรดประทานพร อภิบาลรักษาพระเดชพระคุณ
หลวงลุงจรัญให้ปราศจากทุกข์ ประสบความผาสุกไร้หมู่มารผจญ และความสำเร็จ
ตามที่ท่านปรารถนาทุกประการเทอญ

จากกระผม พันเอก สรรเพชร พานิช

ลูกศิษย์/หลาน